

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 687. Cononis Pap. Anuss Item 1. Ivstiniani Ivn. Imp.
Annus 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

III.

SERGIO C. DIVNT. SCHISMATICI.

IV.

DAMNA ILLATA ROM. ECCL. PAR EXARCHIV. VASCHALIS OBTURA.

V.

PASCHALIS MISERIMVS RIMVS RINI.

cum in libris Prognosticon Iuliani Episcopi Toletani citari legatur auctores, qui post Pomerii aetatem vixerunt, non illius esse postea commentarios, quisque cognoscit.

Sed & quod Iulianus diaconus Ecclesie Toleranensis est praefatus illa superius recitata in libris S. Ildelfonsi de laudibus S. Mariae, & quae cognomine incipit Pomerius reperitur: ne quis existimet illum esse eundem cum Iuliano Episcopo Toletano, de quo agitur, quoniam qui ibi diaconus nominatur, idem postea fuit eiusdem Ecclesie creatus Episcopus: etenim cum in ea praefatione meminerit Siberti Archiepiscopi Toleranensis, qui post Iohannem defunctum eandem Ecclesiam tenuit, vique se ductum ab isto omnino constituit. Nec mirum est, quod commentarii Iuliani aduersus Iudaeos Iuliano diacono cognomine Pomerio adscribere possint, cum auctor se fuisse Episcopum illis verbis manifeste indicet, quibus ait: Periculis est pastor, si taceat, &c. Idem dixerimus de libris Prognosticon, dum praefando ad Iulianum Episcopum Barcinonensem, fratrem eum appellat, vique coepiscopum. Sed de his haudenus.

IESV CHRISTI ANNO 687.

CONONIS PAP. IUSTINIANI IVN. IMP. ANNO 3.

ANNO Redemptoris sexcentesimo octogesimo septimo, Indictione decima quinta, Conon sanctissimus Papa mortuus decimatercia mensis Octobris, cum sedisset menses vndecim, & dies vigintrites, ut Anastasius tradit, quem potius sequimur, quam alios, qui Anastasio antiquiores non habent aliquem, cui in haec usque sequantur. De eodem ipse testatur, fuisse relictam ab ipso tum clerico, tum monasterium eam auri quantitatem, quam Papa Benedictus reliquerat: idemque aliter, creatos ab eo Episcopos per diuersa loca numero sexdecim, sepulchrumque in basilica sancti Petri iugum secunda mensis Octobris, cellasque Episcoporum ipsius menses duos & dies duodecim: quo tempore diuina constitutum est schisma inter Theodorum Archiepiscopum & Paschalem Archidiaconum, qui multis artibus sibi ad Pontificatum viam parauit; de eo enim haec Anastasius in Conone: Huius Archidiaconus vultu amulens Cononem Pontificem infirmitate confectum, & capitate ductus praedicti legati relictis clero & monasterio ab ipso Pontifice, cum nondum esset perfoluitum, scripsit Ravennam scriptis manu Exarchi, atque promissi tunc dationem, si ad Constantinianum diceretur, haec de Archidiacono Anastasius in Conone.

Post cuius obitum quomodo Ecclesia Romana diuisa sit schismate, idem Anastasius in Sergio ita narrat: Postquam vixit dies ad septuaginta beate memoriae Conone Apostolicae Praesule (ut scribitur) Romanus populus in duas partes diuisus est: & una quidem elegit Theodorum Archiepiscopum, alia vero Paschalem Archidiaconum. Et quidem Theodorum Archiepiscopum cum populo, qui ei stantibus, praenunciis, interuentum partem Patriarchi tenuit: Paschalis vero exteriorum partem ab Oratorio sancti Siluestri & basilica domus Iuliae, quae super campum reposita, occupauit. Cumque vni alteri locum non cederet, sed verique immuniter perdurarent, ut vni alium superaret: nisi consilio primatis Iudicum, & exercitus Romanae militiae, & cleri plurima pars, & praesertim sacerdotum, atque cuius multitudinis ad sacrum Palatium perrexit, & deus percellentes, quid fieri deberet, qualiter duorum alteracionem electorum superaret contentio: Deo adiuuante, in personam deonominati Sergii venerabilis tunc presbyteri concordantes se contulerunt, eumque de medio populi tollentes, in Oratorium beati Casarii martyris Christi, quod est intra sacrosanctum super scriptum Palatium, introduxerunt, & excule

in Lateranense Episcopium cum laudum acclamatione deduxerunt.

Sed antequam vterius progrediatur oratio, de ipso loco Oratorij S. Casarii dicendum est: quod cum intra sacrum Palatium fuisse dicatur, aliud plane à Lateranensi Patriarchio illud fuisse, ex eodem verborum contextu perspicuum redditur, dum illud à schismaticis occupatum fuisse ponitur, altero nempe ipsorum occupante partem exteriorum, interiorum vero altero: vnde liquet, factum Palatium diuersum fuisse à Patriarchio, & quod ibi erat (vt ait) Oraculum, siue dixerimus Oratorium, dictum fuisse sanctum Casarium intra Palatium, siue in Palatio, de quo mentionem habuit à S. Gregorio, suspensus vidimus, egimusque de eo pluribus, cum de imaginibus Augustorum Romam delatis, & in eodem Oratorio à S. Gregorio collocatis sermonem habuimus. Sed redeamus ad Sergium.

Quidnam ipse iam faceret, cum etsi electus cathedrae tamen Pontificiae expers esset, schismaticis eam occupantem vallantibus armis: Idem diuinus Spiritus, qui ad eius electionem populum clerumque permouerat, vt olim Samsonem in Philistaeos, eosdem aduersus schismaticos ad eorum cunctos irumpendos excitans, fortis reddidit & intrepidus. Proficientibus enim ipsis vni simul ad Patriarchium Lateranensem, ipso aspectu, qui ipsum fois obfidebant, statim sponte cessare, resistere non valentes: sed & ij, qui intus erant, & Patriarchium in munitionem conuertebant, inuiti licet atque nolentes, dederunt locum, sicque vnus ab omnibus, explosis reliquis, acceptus est Pontifex Sergius. Sed quae habet Anastasius de Sergio ad Patriarchium accedente, audi:

Quoniam fores Palatii intrinsecus essent munitae & clausae, tamen pars, quae superaditum venerabilem virum elegerat, quia relictus erat, praualuit, & ingressa est. Quo ingresso, vni e duobus electis, id est, Theodorum Archiepiscopum illico quiescit, & humiliter se: Paschalem vero nullo modo cordis duritia id facere sinebat, donec coactus & confusus, volens, nolens, suum dominum & electum ingressus salutarer. Qui etiam Paschalis clanculo non cessauit Ravennam suos mittere Messos, promissamque pecunia, vel aliu diuersi donis, Ioannem Patricium & Exarchum cognomento Platyn, cum suis Inducibus, nomine sciente, Romam venire persuaadere. Quisq; ad illud venit, vt nec signa, nec banda cum militia Romani exercitus occurrissent ei iuxta consuetudinem in competenti loco, nisi e propinquo Romanae ciuitatis. Quod dum pensisset, & omnes in personam Sergii sanctissimi inuenisse confensisset, illi quidem se resistere non valuit: Ecclesia tamen beati Petri Apostoli dicitur Exarchum per eiusdem Paschalis miseriam dispendium & damnum intulit, quod ad eodem Paschale subscripto Exarcho promissum fuerat, id est, centum auri libras à parte Ecclesiae expectantes, Sergio sanctissimo electo proclamante, quod neque promississet dare, neque possibilia suspenderet: & vt ad componendum animos videntium commoueret, cantabatur & coronas, quae ante sacrum altare & Confessionem beati Petri Apostoli ex antiquo pendebant, deponi fecit, & pigriori tradidit: sed nec in hoc flexa est eiusdem Exarchi duritia, donec centum (vt dictum est) auri libras accepit.

At licet (vt praedictum est,) Ecclesia Christi adeo miserimus Paschalis dispendium & damnum iniecerit: tamen, Christo fauente, Sergius presbyter & electus in sede beati Petri Apostoli Pontifex ordinatus est: praedictus vero Paschalis non post multum tempus ab officio Archidiaconatus pro aliquibus incantationibus, & locis, quos colebat, vel sortibus, quae cum aliu inspectatoribus tractabat, Dei, beatorum, Apostolorum Principis Petri interueniente iudicio, priuatus est, & in monasterium reclusus, & post quinquennium pra cordis duritia impotens defunctus est, hucusque Anastasius de ingressu Sergii, atque dissidentium electione: quibus plane apparuit, haud leuem esse eam sanctae Romanae Ecclesiae, & apostolicae sedis periculationem, quam à domesticis pati conlucit, vt pote quod qui semel cepit ipsius Redemptoris adhuc tempore erubere discipulos Satanas, nunquam dimiserit amplius erubere, quo simul collidens iustus cum improbis, magna agratione ipsam conuulsa: Ecclesiam, sed maiorum damno, lucro vero iustorum: etenim eiusmo

VI.
SERGII PA-
PA TRI-
MORDIA
XVITR
INSTITU-
TIO.

di ministerio, qui probati sunt, manifesti sunt, reprobus
seorum ut purgamentis eiecit. De persona vero Sergij
hac idem Anathasius habet:
*Sergius natione Syrus, Antiochia ortus ex patre Tiberio, Pa-
norma in Sicilia vixit: inde veniens Romanam, a sancta memoria
Adeodato Pontifice inter clerum Romanae Ecclesiae commemoratus
est. Et quia studiosus erat & capax, in officio cantilena pium
cantorum pro doctrina traditus est, & acolythus factus, per ordi-
nem ascendens, a sancta memoria Leone Pontifice in titulo sanctae
Suzanne, quae ad duas domos vocatur, prohibiter ordinatus est.
Hic tempore prochyteratus sui impigre per caritativa diversa Mis-
sernia solennia celebrabat. Hic Anathasius de Sergio, quem
hoc anno vigesima sexta mensis Decembris creatum esse
Romanum Pontificem, eiusdem assertionem redditur ma-
nifestum.*

ERGOINI
INERITVS

Quod ad res Francorum pertinet, eodem anno, maxi-
mo malo purgantur Galliae, cum trecentas carnes, ter-
tio nansque anno a sancti Leodegarii martyrio trucidat
ab Ermentudo. Sed quomodo & eius animam excipit
locus infernus, Adonem Viennensem ista narrant: m-
audi: Erat, inquit, tunc temporis visus oculis caratus, vms d. il-
lus, quibus Ebraeus effuderat lamina in insula Lugdunensi pro-
prie, quae Barbara dicitur: qui cum nocturno tempore su-
per ripam Sicamnia fluminis erandi gratia resideret, audire
navis impetum, & magna vi brachiorum contra impe-
tum fluminis infortium. Cogit, interrogaret, quo naufragium
illud tenderet, vox in auribus eius percrebuit: Ebraeus est, quem
ad Vnicamiam ellam deferimus: ibi enim facti sui panis luer.
Hoc vix audire ad consolationem sui: ut sciret, quam panem
persecutores insularum sententiam, secundum illud Davidi-
cum a: Letabitur iustus, cum viderit vindictam, ut dicant o-
mnes b: Si vituperatus fuerit iustus, utique est Deus inducens eum in
terra. Ceterum non inuadeo obtulit mentis esse putat-
mus, ut igno et animas migrantes e corpore haud egere
velutur nautica, ut ad supplicium perducantur: sed haec
esse per vitam ostensa secundum mentis humane ca-
pium eiusmodi formulis & speciebus interitum ad rem
cognoscendam egentis. At inuisitas res Ecclesiae An-
glicanae.

VII.
DEORI
S. CVDRE
TI REIPE

Hoc eodem anno, decimo tertio Kalendas Aprilis
motu illi sancti celebras, Anglatum decus, Cud-
betur Episcopus Lindisfarnensis, cuius vita ab infanzia
ad senectutem virtutibus micans, nec obitu potuit ob-
scureti, illustrata diuinitus eius sanctitate miraculis, quae
Beda & ceteri in rebus gestis Anglorum, copiosius autem
tem, cum eiusdem vitam prosecutus est carmine atque
solata oratione. Suffectus est i. a. Edilualdes, tanti pra-
decessors haud indignus successor. Tu de his ipsum con-
sulas Bedam.

ERVIOI
REGIORS
771, ET 7
VICANI
SVCCESIO

Contigit eodem tempore mori Eruium Regem
Hispaniarum, cum ageret sui regni annum octauum in-
choatum: inq. locum eius subrogari Egicam, siue Egican-
nem, cui (ut i. uentis est auctor) filiam suam nomine
Cixilonem Eruius in matrimonium collocarat, fuisse
autem hunc conobtinum Bambe, idem auctor affirmat.
Ceterum ipsum Egicanem conobtinum Bambe, Erui-
gij Regis fuisse, necum liquet: eius enim in eodem Con-
cilio Toletano, in decimum quintum celebratum anno
sequenti, ubi in tomo Synodo ab ipso oblato, in quo
eundem & patrem appellat pietatis ergo, haec leguntur:
*Illud mihi primo succedendum erit, quod dicitur patris nostri & socie-
ri regale sortientes sagittam, &c. Minus autem tomo le-
guntur, ostendunt in verbis: Aditus super hoc (ut ferunt)
pristinatum eius in plebsque acerbitas, qui indebit rebus &
honore privatus, qui de nobilitate in seruitutem sui viri im-
pluravit, quos tormentis subiegit, quos etiam violentis iudicium
prostitit, &c.*

VIII.
ERVIV
GENERY
ORIGAT
IVRAMEN-
TO.

Horum igitur gratia cum tam ipse Eruius, quam fi-
lij eius odio haberentur, & omnium oculi conicerentur
in Wambae conobtinum, siue (ut alij tradunt) filiam,
quae in prodicione exatum regno omnes misererentur,
expectareturq. auid, ut in eius regnum vocaretur: id

probe sciens ipse Eruius, nempe post obitum suum
posthabendos suos filios Egicam, ipsum sibi videri
voluit federe nuptiarum, tradens ei (ut dictum est)
suam filiam Cixilonem in vxorem. At non hanc
studuit eum vinculis obligare, sed & frangere iudicium
voluit iuramento, quo cum polliceri fecit pro defunctio-
ne filiorum ipsius cum ea peragere, nihil, contra eum
moliri, vel ab aliis tentari permittere, & alia hominibus,
quo suis filijs in omnibus esset tuto confidendum. Hic
turrite peractis, conigit ipsum Eruium (ut dictum est)
mori, exalati vero cum ab Episcopis, tum a magistratibus
in regnum, quem diximus, Egicanem: qui mox per-
petio, antequam regni capesseret administrandas habere-
nas, populo praestitit iuramentum, iustitiam illius
time se administraturum. Haec omnia et praestitit habere
in dicto Concilio Toletano anno sequenti habito, de
quo mox dicturi sumus.

I E S V C H R I S T I
A N N V S 688.

SERGII PAP. IUSTINIANI IMP. 4.
Annus. Annus.

SECVITVR annus Domini sexcentelimus octogesima-
mus octauus, Indictione prima, quo celebratum est
in Hispania Concilium Toletanum numeratum con-
ne decimum quintum, conuenient Episcopi numero
sexaginta & vnus, per vicarios vero quinquaginta
vnde cum, & Comites decem & septem: quod ex
Regis causa tractanda esset, frequens conuentus iudicium.
Cum igitur Rex maxime pius & religiosus reuocatus
custos ante susceptum regnum duplici se obligatum
intelligeret iuramento, altero dato Eruius de filiorum
que vxoris eius defensione, nec in eos quocumque
inferti ab aliquo se passurus: altero, quod populo re-
debito praestitisset de ministranda illi iustitia alioque si-
qua personarum acceptione: cum vtrumque simul im-
plere impossibile existimaret, neque alteri obsequium
dispensando satis facere posse: consulendum Synodum
fuit, quid esset sibi faciendum. Siergitur hoc anno, qui
& primus eiusdem Regis numeratur, Era septem
viginti sex, quinto Idus Maias, cum in vnum de-
chi conuissent Episcopi in Ecclesia Apostolorum Petri
& Pauli, ipse Rex ingressus est in Synodum, petiti-
onemq. suam scriptis conceptam legendam tradidit. Sed
antequam de ipsa agamus, qualis fuerit religiosus
Regis ingressus in locum, ubi conuenerat ad
Patrum, ex eiusdem Synodi Actis hic delibendum
in exemplum Orthodoxorum Principum: haec enim
leguntur:

*Adiuit idem serenissimus Egica Princeps placida deuotione
ce submissis, & strenua culum redimere lentatibus, qui
in medio Pontificum positus, humoq. prostratus, lacrimis
se commendat orationibus. Deinde surgens, & postquam
oratione Concilium allocutus, amice timore sui calumnia
sacerdotibus tradidit relegendas, erat eius exordium: Huius
sumus Patres, &c. habebat intereger ipse tomos Actorum
primus diuisus positus. His acceptis, ex mote Patres de in, que
ad fidem Catholicam spectant, agere aggressi sunt. pre-
missaq. ex Gregorianis eccumenicis Concilijs Catholica
confessione, ea, quae ante biennium a Benedicto Romano
Pontifice fuerant in iustis ipsorum literis aduersus
examinantes, recte pieq. atque ex Patrum sententia esse
plata docuerunt.*

Praeterea autem, quae de his sub Benedicto Pontifice
de eadem controuersia dicta sunt, huc non omittendum
in ista Synodo ipsum Iulianum Episcopum Toletanum
cui eadem omnia eiusdem Concilij scripta tribuerantur,
paulo licentius insulasse in Romanum Pontificem. Ser-
uit hoc atque sigillatim ventris amator & perceptor
mus cultor, qui erudito stylo postremam manum appo-